

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Paroh: Pr. Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Coslujitor: Pr. Leonardo Ioan Atudorei

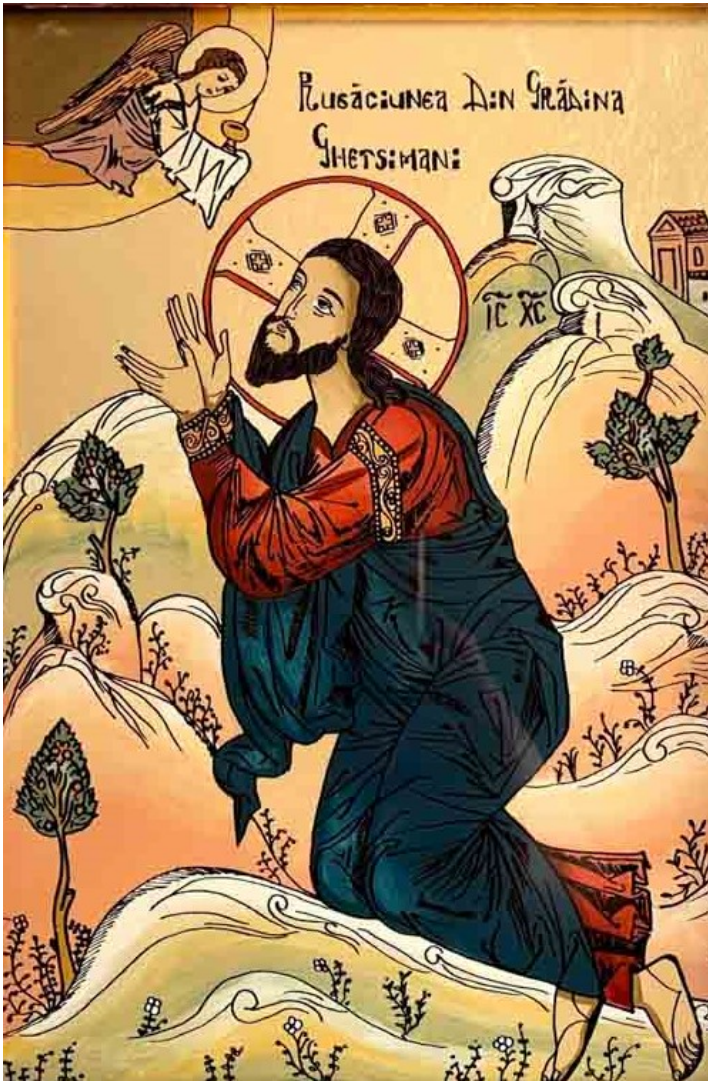
+40 747 580 111

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

Anul VII • Nr. 5 (163) • 5 aprilie 2026

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Cum putem să ne mântuim

Sfântul Cuvios Mărturisitor Arsenie de la Prislop

” Mântuirea noastră nu e numai un dar de la Dumnezeu, ci și o faptă a libertății noastre. Darul mântuirii se dobândește, chiar ca dar, cu mare luptă. Mântuirea e prin Hristos, care trebuie cunoscut istoric, dogmatic și mistic. Mântuirea e un Har al locuirii lui Dumnezeu în om, dar și rezultatul unui efort al libertății și cunoașterii omului.

E o atenție de o viață la făptura cea nouă, pe care am dobândit-o înăuntru și care trebuie să o dovedim în afară, ca o a doua natură, sau, mai bine zis, natura noastră originală refăcută. Lucrarea mântuirii nu o vei săvârși fără Hristos, nici El nu o va săvârși fără tine.”

Crâmpie din lumina sărbătorii

De ce a plâns Iisus Hristos? I

Mântuitorul nostru Iisus Hristos, fiind Dumnezeu adevărat și Om adevărat, a împreunat în persoană Sa două lucrări, una dumnezeiască și una omenească. Astfel, afară de păcat, nimic din firea omenească nu i-a rămas necunoscut: nici nașterea și creșterea, nici foamea, nici înfrigurarea și suferința, nici moartea.

Din cele omenești, Mântuitorul Iisus Hristos a cunoscut deci și plânsul, manifestat ca durere sufletească. Hristos a plâns de mai multe ori, însă El nu a plâns niciodată pentru Sine; de fiecare dată, El a plâns pentru ceilalți, a plâns pentru oameni, a plâns pentru aproapele Său.

Precum observă **Sfântul Nicolae Velimirovici**, Hristos a plâns atât pentru prietenii Săi, cât și pentru neprietenii Săi, însă întotdeauna pentru ceilalți. Când se vede în ce stare de cădere a ajuns omul, fiind rob păcatului și morții, nu se poate decât plânge.

Hristos a plâns pentru prietenii Săi

Hristos a plâns pentru prietenii Săi, precum s-a întâmplat după moartea lui Lazăr. Astfel, văzând-o plângând pe Maria, sora lui Lazăr, cât și pe iudeii care erau cu aceasta, El a suspinat cu duhul și a lacrimat.

„Deci Maria, când a venit unde era Iisus, văzându-L, a căzut la picioarele Lui, zicându-I: Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele meu n-ar fi murit. Deci Iisus, când a văzut-o plângând, și pe iudeii care veniseră cu ea plângând și ei, a suspinat cu duhul și s-a tulburat întru Sine. Și a zis: Unde l-ai pus? Zis-au Lui: Doamne, vino și vezi. Și a lacrimat Iisus. Deci ziceau iudeii: Iată cât de mult îl iubea” (Ioan 11, 32-36).

În vreme ce rudele și prietenii plângeau pentru moartea lui Lazăr, Hristos a plâns nu pentru moartea lui Lazăr, împotriva căreia putea porunci oricând, precum a și făcut, ci pentru tirania morții, care îl apasă pe tot omul care se naște pe pământ. Hristos a plâns deci pentru starea dureroasă în care păcatul (diavolul) a aruncat firea umană.

Mântuitorul, îndurerat de starea căzută a firii umane, a venit în lume tocmai pentru aceasta, pentru a întări întru Sine firea umană și pentru a o înălța la un loc mai minunat și mai ferit chiar decât raiul. Merită amintit aici un dialog imaginar, între Mântuitorul Iisus Hristos și om (firea umană), rostit de **Sfântul Ioan Gură de Aur**. Mântuitorul, găsind firea umană alungată din rai și ajunsă precum o desfrănată, din pricina păcatelor, i-a spus:

„- Nu te-am sădit oare în Rai?

- Da, îi răspunde.

- Și cum ai căzut de acolo?

- A venit diavolul și m-a luat din Rai.

- Ai fost sădită în Rai și te-a scos afară! Iată, te voi sădi acum în lăuntru Meu. Nu va îndrăzni să se apropie de Mine. Păstorul te va păzi și lupul nu va mai veni.”

Hristos a plâns însă și pentru neprietenii Săi

Hristos a plâns și pentru neprietenii Săi, adică pentru aceia care nu îl cunoșteau, zăcând în mocirla păcatului și a ignoranței, precum vedem în momentul în care a plâns pentru Ierusalim, văzându-i nimicirea cea viitoare.

(continuare în pag. 2)

Ectenia pentru cei adormiți

Sursa: „Cartea deschisă a împărăției”, Mitropolitul Bartolomeu Anania

(continuare din numărul anterior)

Greșalele sau păcatele pot fi făcute în trei chipuri: prin cuvânt, prin faptă, prin gând sau prin toate trei.

Omul e „pământ cuvântător” (Iov 38, 14). **Graiul** articulat i-a fost dat numai lui, pentru ca prin el să comunice cu semenii și, prin comunicare, să ajungă la comuniune. Din punct de vedere moral, vorbirea e un instrument neutru; sensul pozitiv sau negativ i-l dă omul, în virtutea libertății lui. **Sfântul Apostol Iacov** este cel ce observă și consemnează faptul acesta ca nimeni altul. După cum cârmaciul îndreaptă corabia în direcția pe care el o vrea, așa se petrece și cu limba omului: „Cu ea Îl binecuvântăm pe Domnul-și-Tatăl, cu ea îi blestemăm pe oamenii care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu. Din aceeași gură ies binecuvântarea și blestemul” (Iacov 3, 9-10). Gama păcatelor săvârșite prin cuvânt e foarte largă, de la gluma proastă și minciună până la blasfemie și tăgadă. [...] **Însuși Domnul Hristos**: „Vă spun Eu vouă că pentru orice vorbă deșartă pe care o vor rosti, oamenii vor da socoteală în ziua Judecării. Căci din cuvintele tale te vei îndreptăți și din cuvintele tale vei fi osândit” (Matei 12, 36-37).

Creștinismul e o religie prin excelență pragmatică. Întreaga lui teologie, bogată, luxuriantă și profundă, se focalizează asupra faptei. Enunțurile evanghelice sunt cât se poate de clare, fără echivoc. Pomul se cunoaște după roadă și omul după faptă: „Tot pomul care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc” (Luca 3, 9). „Nu tot cel ce-Mi va zice Doamne, Doamne! va intra în Împărăția Cerurilor, ci acela care face voia Tatălui Meu.” (Matei 7, 21) Cuvintele de învățătură adresate oamenilor, oricât ar fi ele de frumoase, iscusite și convingătoare, nu au nici un preț dacă cei ce le ascultă nu văd faptele cele bune ale cuvântătorilor, prin care să-L preamărească pe Tatăl Cel din ceruri (Matei 5, 16). Apropierea de Iisus și asumarea cuvintelor Lui trebuie să ducă, neapărat, la faptă; „tot cel ce vine la Mine și ascultă cuvintele Mele și le face” se aseamănă omului care și-a zidit casa pe temelie de piatră. În schimb, cel ce aude și nu face este asemenea omului care și-a zidit casa pe pământ fără temelie, sortită prăbușirii (Luca 7, 47-49).

Crâmpie din lumina sârbătorii

De ce a plâns Iisus Hristos?

(continuare din pag. 1)

„Și când S-a apropiat (de Ierusalim), văzând cetatea, a plâns pentru ea, zicând: Dacă ai fi cunoscut și tu, în ziua aceasta, cele ce sunt spre pacea ta! Dar acum ascunse sunt de ochii tăi. Căci vor veni zile peste tine, când dușmanii tăi vor săpa șanț în jurul tău și te vor împresura și te vor strâmtora din toate părțile. Și te vor face una cu pământul, și pe fiii tăi, care sunt în tine, și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că nu ai cunoscut vremea cercetării tale” (Luca 19, 41).

Hristos a plâns pentru Ierusalim deoarece, din cauza păcatelor locuitorilor ei, întregul loc avea să fie nimic, iar viața din el avea să fie stârpita, până la o vreme. Această pedeapsă a fost pricinuită mai ales de nedreptatea locuitorilor cetății față de oamenii drepti ai lui Dumnezeu, nedreptate care a culminat chiar cu omorârea Fiului lui Dumnezeu întrupat.

**Hristos plânge pentru tot omul,
de la Adam și până la cel din urmă**

Sfântul Apostol Pavel dă mărturie că Mântuitorul Iisus Hristos,

Păcatele prin faptă sunt de două categorii: *comisive* și *omisive*. *Printre cele comisive* pot fi amintite, ca mai grele și foarte grele, jaful, tâlhăria, spolierea săracilor, desfrâul, sodomia, cruzimea, omuciderea, pruncuciderea. Ele impresionează prin relieful lor puternic, dar și prin aceea că se află și sub incidența codului penal.

În general, *păcatele omisive* nu ne atrag atenția, ca unele ce par lipsite de importanță. În judecata comună, fapta dăunează, nu lipsa faptei. Și totuși, nu este așa. În ordinea rațiunii dumnezeiești, omisiunea faptei bune este tot atât de gravă ca și comiterea unei fapte rele, dacă nu chiar mai gravă. Haideți să deschidem Scriptura la pagina Judecării de Apoi. Putem bănuși că nu vor scăpa nepedepsiți tâlharii, sodomiții sau ucigașii care nu s-au pocăit. Dar, potrivit cu ceea ce ne este dat să citim, criteriul Judecării este relația faptică a omului cu semenii săi, cu aproapele său, cu orice suferind înăuntrul căruia Se află Însuși Hristos. În osânda finală vor cădea toți cei nu l-au ajutat efectiv pe cel flămând, pe cel însetat, pe cel străin, pe cel gol, pe cel bolnav, pe cel întemnițat (Matei 25, 31-46). Toate acestea sunt păcate omisive. E grav să-i furi sârmanului pâinea de la gură, dar e mult mai grav să nu i-o dai pe a ta atunci când lui îi lipsește. Chipul unui astfel de om este *bogatul zis nemilostiv* din parabola cu acest nume, al cărui suflet s-a dus în chinurile iadului pentru simplul motiv că, de-a lungul unei vieți, nici măcar nu-l luase în seamă pe săracul Lazăr de la poarta lui (Luca 16, 19-31). În asemenea cazuri, nu nepăsarea se pedepsește, ci nesimțirea. Așadar, păcatul prin faptă nu este doar fapta rea, ci și absența faptei bune. Așa ajungem și la rațiunea pentru care noi, odată cu rugăciunile pentru morți, facem și poameni în numele lor.

Păcatul prin gând este cel mai subtil și mai puțin controlabil, cel mai viclean și mai frecvent, și tocmai de aceea marii nevoitori duhovnicești îl au în prim-planul preocupărilor lor. În cele mai multe cazuri, gândul este izvorul faptei. Din gândul rău se naște păcatul făcut „cu știință”, adică premeditat. Dacă în spatele gândului stă impulsul violent al unui sentiment diabolic, gândul este cel care îl întreține și-l organizează. Întâia crimă din istoria omenirii, aceea a lui Cain, și-a avut obârșia în sentimentul invidiei, dar gândul a fost acela care i-a urzit ucigașului planul de a-și atrage fratele la câmp, spre a-l ucide fără martori (Facerea 4, 3-8).

Chiar când nu devine faptă rea, gândul rău tot păcat rămâne. Iată ce ne spune Domnul în această privință: „Oricine se uită la o femeie spre a o pofti s-a și desfrânt cu ea în inima lui” (Matei 5, 28). Iată de ce una din luptele acerbe ale „războiului nevăzut” de care ne vorbesc asceții este purificarea inimii de gândurile dăunătoare. Aceasta, potrivit lui **Avva Antonie**, se poate obține printr-o severă și susținută disciplină a minții. (*Va urma*)

dintr-o nemăsurată dragoste față de om, a plâns cu amar, pentru întregul neam omenesc, de la începutul lumii și până la sfârșitul veacurilor. Nu este deci om, de la Adam și până la ultimul om ce se va naște pe pământ, pentru care să nu plângă Hristos.

„Hristos, în zilele trupului Său, a adus, cu strigăt și cu lacrimi, cereri și rugăciuni către Cel ce putea să-L mântuiască din moarte și auzit a fost pentru evlavia Sa, și deși era Fiul, a învățat ascultarea din cele ce a pățimit, și desăvârșindu-Se, S-a făcut tuturor celor ce-L ascultă pricina de mântuire veșnică” (Evrei 5, 7-9).

Aceste cereri și rugăciuni, rostite de Mântuitorul „cu strigat și cu lacrimi”, au fost săvârșite în Grădina Ghetsimani, cu puțin mai înainte că omul să săvârșască cel mai mare păcat al tuturor timpurilor, înălțându-L pe Fiul Omului pe Crucea înfiptă în Golgota.

„Iar Hristos, fiind în chin de moarte, mai stăruitor Se ruga. Și sudoarea Lui s-a făcut ca picături de sânge care picurau pe pământ” (Luca 22, 44).

Să înțelegem, din aceste trei momente relatate de Sfânta Scriptură, că **Mântuitorul Iisus Hristos nu a plâns niciodată pentru Sine, ci de fiecare dată numai pentru oameni**, atât pentru slăbiciunea lor în față durerilor și a morții, cât și pentru stăruirea acestora în întunericul păcatului. (*crestinortodox.ro*)